

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **VHS – ROPA plus, spol. s r. o.**, se sídlem U Potoka 9, Bruntál, zastoupený JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2015 č. j. 39993/15/5100-41453-711845, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2016, č. j. 22 Af 1/2016 - 36, o návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření uložením povinnosti **Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj**, Územní pracoviště v Bruntále, se sídlem Ruská 1870/3, Bruntál,

t a k t o :

I. Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště v Bruntále, se sídlem Ruská 1870/3, Bruntál, **se u k l á d á**, aby se zdržel jednání, jímž by pokračoval v daňové exekuci ve vztahu k pozemku parc. č. 785/1, jehož součástí je stavba č. p. 369, rodinný dům, pozemku parc. č. 785/2, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., garáž, pozemku parc. č. 2533/4, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., jiná stavba, pozemku parc. č. 2533/101, pozemku parc. č. 2533/120 a pozemku parc. č. 2533/122, vše v k. ú. Bruntál - Město, které jsou zapsány v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Bruntál na LV č. 1045 vedeném pro k. ú. Bruntál - Město, do doby, než nabude právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2016, č. j. 22 Af 1/2016 - 36.

II. Žalobkyni **se u k l á d á** povinnost zaplatit Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1000 Kč** za návrh na předběžné opatření, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 29. 4. 2016 kasační stížnost žalovaného (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 14. 4. 2016, č. j. 22 Af 1/2016 - 36, jímž krajský soud zrušil jeho rozhodnutí stěžovatele ze dne 20. 11. 2015, č. j. 39993/15/5100-41453-711845. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2741543/15/3205-00540-802379,

č. j. 2741549/15/3205-00540-802379, č. j. 2741552/15/3205-00540-802379 a č. j. 2741556/15/3205-00540-802379 (dále jen „zajišťovací příkazy“), jimiž správce daně žalobkyni uložil, aby okamžikem vydání těchto zajišťovacích příkazů zajistila úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíců 11/2012, 12/2012, 1/2013 a 2/2013, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty v celkové výši 4.922.118 Kč.

II. Návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření a vyjádření stěžovatele

[2] Žalobkyně podala dne 16. 8. 2016 u Nejvyššího správního soudu návrh na vydání předběžného opatření, v němž požadovala, aby zdejší soud uložil správci daně, aby se zdržel kroků a úkonů vedoucích k rozprodeji jejího nemovitého majetku.

[3] Svůj návrh žalobkyně odůvodnila tím, že s ohledem na postup stěžovatele a správce daně v rámci daňové exekuce proti ní je třeba zatím upravit poměry účastníků do doby konečného rozhodnutí soudních orgánů ve věci, neboť přes rozhodnutí krajského soudu, kterým zrušil rozhodnutí stěžovatele, činí správce daně kroky, v jejichž důsledku hrozí žalobkyni vážná újma, a to v podobě faktické ekonomické likvidace působením zajišťovacích institutů blokujících nakládání s majetkem a dramaticky měnících obvyklé podnikání žalobkyně.

[4] Žalobkyně konkrétně uvádí, že zajišťovací příkazy, na jejichž základě je vedena daňová exekuce proti jejím nemovitostem, jsou předmětem přezkumu v projednávané věci. Na základě zajišťovacích příkazů správce daně postihl veškerý její nemovitý majetek, zablokoval jí všechny účty a exekvoval zboží a ostatní movité věci, a paralyzoval tak její podnikatelskou činnost, v důsledku čehož u ní došlo k dramatickým změnám v obchodních aktivitách s dopadem na celou ekonomiku společnosti s tím, že hrozí její ekonomická likvidace. Došlo ke zrušení střediska — Velkoobchod olejů a maziv, jehož roční obrat činil dosud cca 22 mil. Kč. Žalobkyně byla dále nucena zrušit prodej pohonných hmot na čerpací stanici Vítkov s obratem 19 mil. Kč ročně i zastavit prodej topných médií, čímž nastal další propad v jejích podnikatelských aktivitách (dosud zjištěný propad o 9,5 mil. Kč), a nakonec musela snížit i omezit prodeje pohonných hmot na čerpacích stanicích Ostrava - Poruba a Bruntál s celkovým měsíčním výpadkem 4,4 mil. Kč (na čerpací stanici Bruntál nastal propad z měsíčního prodeje 135.000 litrů na 17.000 litrů, což představuje měsíční výpadek v obratu žalobkyně o 3,2 mil. Kč). Žalobkyně tak není fakticky schopna fungovat jako podnikatelský subjekt a z dosavadního zisku se propadla do ztráty. Celá tato situace je přitom důsledek vydaných zajišťovacích příkazů a na ně navazující daňové exekuce.

[5] Žalobkyně je mimo jiné vlastníkem těchto nemovitostí: pozemek parc. č. 785/1, zastavěná plocha a nádvoří, výměra 479 m², jehož součástí je stavba č. p. 369, rodinný dům; pozemek parc. č. 785/2 o výměře 66 m², jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., garáž; pozemek parc. č. 2533/4 o výměře 680 m², jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., jiná stavba; pozemek parc. č. 2533/101 o výměře 465 m²; pozemek parc. č. 2533/120 o výměře 96 m²; pozemek parc. č. 2533/122, o výměře 62 m², vše v k. ú. Bruntál - Město, které jsou zapsány v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Bruntál na LV č. 1045 vedeném pro k. ú. Bruntál - Město. Správce daně rozhodl dne 2. 11. 2015 o zřízení zástavního práva k výše uvedeným nemovitostem žalobkyně (dále jen „zastavené nemovitosti“), a to k zajištění částky stanovené zajišťovacími příkazy.

[6] Přes rozhodnutí krajského soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 22 Af 1/2016 – 36, a ze dne 7. 1. 2016, č. j. 22 Af 77/2015 - 31, kterými bylo vyhověno žalobám žalobkyně a byla zrušena

pokračování

rozhodnutí žalovaného, jimiž byly potvrzeny zajišťovací příkazy, správce daně i nadále činí kroky k realizaci exekucí majetku žalobkyně. Právní názor stěžovatele a správce daně je přes citovaná rozhodnutí krajského soudu neměnný, což vyústilo opětovně ve vydání rozhodnutí stěžovatelem, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti zajišťovacím příkazům ze dne 2. 7. 2015 a zajišťovací příkazy byly potvrzeny, v důsledku čehož byla žalobkyně nucena opětovně podat ke krajskému soudu správní žalobu (tedy již třetí). O stejný právní názor jako v případě zajišťovacích příkazů opřel správce daně vydání platebních výměrů a následně rozhodl o změně exekučního titulu v rámci daňové exekuce tak, že namísto původně vydaných zajišťovacích příkazů jsou nyní exekučním titulem platební výměry. S platebními výměry žalobkyně nesouhlasí, a proto proti nim podala odvolání, přičemž ale počítá s ohledem na výše uvedené s tím, že žalovaný odvoláním nevyhoví a žalobkyně bude nucena opět podat správní žalobu proti jeho rozhodnutím.

[7] Žalobkyně tedy uzavírá, že pokud by došlo k prodeji jejího nemovitého majetku, nemohla by, ani v případě svého úspěchu v jednotlivých řízeních, obnovit následně svoji ekonomickou činnost, neboť by nebylo kde a na čem ji obnovit. Nedostatečnou je v takovém případě i možnost domáhat se náhrady škody, protože ani její přiznání by nemohlo zvrátit ztráty možnosti pokračování její podnikatelské činnosti. Vyhováním jejímu návrhu by přitom nevznikla správci daně žádná újma ani by nebylo ohroženo vybrání případně stanovené daně, jelikož veškeré nemovitosti jsou postiženy zástavním právem, které k nim pro zajištění daňové pohledávky správce daně zřídil. Z postupu správce daně je dle žalobkyně přitom zřejmé, že bezprostředně hrozí nebezpečí, že správce daně bude činit kroky směřující k prodeji jejího nemovitého majetku, a že k prodeji by mohlo dojít ještě před konečným rozhodnutím soudu ohledně zákonnosti skutečné výše daně. To je patrné i z toho, že přes rozhodnutí krajského soudu stěžovatel na stejném právním základě vydává platební výměry a pokračuje v daňové exekuci. Žalobkyně proto navrhl, aby bylo ve výše uvedené smyslu vydáno předběžné opatření podle § 38 s. ř. s.

[8] K návrhu na předběžné opatření si Nejvyšší správní soud vyžádal vyjádření stěžovatele. Ten navrhl jeho zamítnutí. Uvedl, že blokáce majetku a faktické možnosti podnikat v důsledku vydání zajišťovacího příkazu a jeho exekučního vymáhání je pravidelným důsledkem uvedených právních institutů, jež má správce daně k dispozici, a předběžným opatřením jim nemá být bráněno. V této souvislosti poukázal stěžovatel na právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2014, č. j. 62 Af 75/2014 - 108. Dále stěžovatel podotkl, že v mezidobí byla daňová povinnost stanovená zajišťovacími příkazy postupem podle § 169 daňového řádu „převedena“ na platební výměry.

[9] Rovněž Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj navrhl zamítnutí návrhu. I on uvedl, že by vydání předběžného opatření fakticky znemožnilo správcům daně uplatňovat své pravomoci. Toto opatření má být uplatňováno jako *ultima ratio*. Pokud by v souvislosti s výkonem pravomocí správce daně došlo k nezákonné újmě daňového subjektu, lze ji nahradit úrokem podle daňového řádu podle zákona o odpovědnosti státu za škodu. Dále úřad popřel, že by v blízké době chystal kroky ke zpeněžení nemovitostí žalobkyně.

III. Posouzení návrhu na vydání předběžného opatření

[10] Předmětem posouzení v řízení o návrhu na vydání předběžného opatření je otázka, zda byly splněny podmínky pro jeho vydání dle § 38 s. ř. s.

[11] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. *[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*

[12] Předběžné opatření může vydat v souladu s § 120 s. ř. s. i Nejvyšší správní soud. Rozhodování o vydání předběžného opatření je rozhodováním pod intenzívním časovým tlakem, neboť ochrana práv formou předběžného opatření má smyslu pouze tehdy, je-li poskytnuta relativně rychle, zpravidla v horizontu dní či maximálně několika týdnů. S ohledem na to nebude zpravidla možno skutečnosti, které soud vezme za rozhodné pro posouzení věci, postavit najisto, nýbrž bude nutno v řadě ohledů vycházet pouze ze skutečností účastníky osvědčených (učiněných pravděpodobnými) či jen tvrzených, nebudou-li v rozporu s dalšími informacemi o věci, které soud bude mít k dispozici (srov. usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 - 37, č. 910/2006 Sb. NSS).

[13] V projednávaném případě žalobkyně tvrdí, že postupem správce daně může dojít k prodeji jejích zastavených nemovitostí. Tyto nemovitosti byly zastaveny k zajištění jí nesplněné povinnosti uložené zajišťovací příkazy. Přesto, že správce daně změnil svými rozhodnutími ze dne 19. 7. 2016 exekuční tituly, tedy nyní jsou namísto zajišťovacích příkazů exekučními tituly vykonatelná rozhodnutí o stanovení daně ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2215917/16/3205-50522-803547, č. j. 2215951/16/3205-50522-803547, č. j. 2215944/16/3205-50522-803547, č. j. 2215936/16/3205-50522-803547, daňová exekuce dále probíhá a žalobkyni tak hrozí vážná újma.

[14] V již citovaném rozhodnutí ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 - 37, č. 910/2006 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud detailně zabýval i výkladem klíčového pojmu „vážná újma“, který je „[...] nutno vykládat relativně autonomně a izolovaně od předběžného posuzování (přesněji řečeno odhadování) budoucí úspěšnosti navrhovatele předběžného opatření v řízení ve věci samé. Vážnou újmu je v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka-soukromé osoby uložena povinnost správnímu orgánu, nutno rozumět zejména takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé sledován sám o sobě nezákonným či sledován součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzívní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených [...]. V praxi půjde zejména o snahy správního orgánu proti vůli účastníka-soukromé osoby získat o účastníkovi informace, jež má k dispozici jen on, odejmout mu věci, které oprávněně drží či má v oprávněné detenci, či zabránit mu ve výkonu jeho práv nebo jej v něm citelně omezit (např. v právu užívat vlastněnou či pronajatou věc, v právu podnikat či provozovat jinou hospodářskou činnost)“.

[15] V nyní projednávaném případě se jedná o specifickou situaci v oblasti daňového práva. To se vyznačuje existencí zajišťovacího příkazu jakožto mimořádně razantního nástroje správce daně k okamžitému předstíznému zajištění a na to navazujícímu případnému exekučnímu zpeněžení majetku daňového subjektu, *(j)e-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz (§ 167 odst. 1 daňového řádu).* Vydání a realizace zajišťovacího příkazu může během mimořádně krátké doby všestranně paralyzovat dosud běžně fungující podnikatelský subjekt a nevratně jej zničit. Zajišťovací příkazy a na ně navazující exekuční úkony správce daně přitom

pokračování

jsou vydávány samotným správcem daně, a nikoli povolovány či průběžně kontrolovány soudem; jejich soudní kontrola je až následná.

[16] Uplatňování tak razantního nástroje proto musí podléhat adekvátně přísné a z hledisek časových i věcných vskutku účinné soudní kontrole (srov. v tomto ohledu rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Delta pekárny, a s. proti České republice*, stížnost č. 97/11, bod 87). Je třeba najít v rámci procesních institutů soudního řádu správního takové mechanismy, které zásadně dokážou po dobu, po kterou bude probíhat zkoumání správními soudy, zda zajišťovací příkazy či na ně podle § 169 daňového řádu navazující (tutéž hmotněprávní daňovou povinnost stanovící) rozhodnutí správce daně jsou v souladu se zákonem, pokud možno zajistit ekonomické přežití daňového subjektu. Na druhé straně je stejně tak legitimním a intenzívním zájmem zajistit pro případ, že výše uvedenými nástroji správce daně byla stanovena daňová povinnost daňového subjektu vskutku správně, aby majetek, jenž má být zdrojem pro uhrazení této daňové povinnosti, byl zajištěn a „zmražen“ tak, aby úhrada daně nebyla zmařena.

[17] Správní soudnictví není z povahy věci schopno posoudit zákonnost výše popsaných rozhodnutí správce daně ihned, nýbrž v časovém horizontu zpravidla minimálně několika měsíců. Po tuto dobu je tedy třeba zajistit jednak pokud možno co možná nejméně narušené fungování daňového subjektu a jeho podnikání, jednak to, že majetek, který možná bude užít na úhradu jeho daňové povinnosti, se nevzdálí z dohledu správce daně. Prostředkem k tomu může být právě předběžné opatření. Předběžné opatření má stabilizovat běžnou obchodní činnost daňového subjektu a umožnit mu, aby za dohledu správce daně a s jeho souhlasem v jednotlivých případech dále provozoval svoji ekonomickou činnost způsobem, který na jedné straně umožní co možná nejvíce zachovat její dosavadní charakter, výnosnost apod., avšak současně zabezpečí, že správci daně neodplynou z dosahu podstatné majetkové hodnoty daňového subjektu. Konkrétní pravidla nakládání majetkem stanovená předběžným opatřením je nutno stanovit vždy s ohledem na návrh některého z účastníků a zpravidla po vyjádření druhého z nich a s přihlédnutím k poměrům daňového subjektu, struktuře jeho majetku (zejména míře jeho likvidity, náchylnosti k rychlým změnám jeho hodnoty v čase), povaze jeho podnikatelské činnosti (poměr obratu k výnosům, potřeba provozního kapitálu a struktura provozních výdajů, časový horizont obratu zboží či služeb aj.), jakož v neposlední řadě i s ohledem na povahu a rozsah daňové povinnosti, jež je předmětem sporu. Obecně vzato by se po dobu soudních řízení ohledně daňové povinnosti, jež svojí výší ohrožuje ekonomickou existenci daňového subjektu, mělo uspořádání poměrů tohoto subjektu a správce daně blížit čemuś jako nucená správa či hospodaření pod přísnou kuratelou. Jistě však lze užít i jiných, méně komplexních opatření. Lze například zamezit exekučnímu prodeji majetkových hodnot většího rozsahu, u nichž nehrozí jejich zkáza či významný pokles na hodnotě v důsledku běhu času a současně je lze relativně jednoduše (na rozdíl od například hotovosti či peněz na účtech) uchránit před zašantročením před správcem daně a jež daňový subjekt potřebuje ke své činnosti (výrobní zařízení, automobily, provozní zásoby apod.) nebo které jiným způsobem tvoří významnou složku jeho majetku (např. pozemky určené pro budoucí výstavbu, nemovitost, v níž daňový subjekt sídlí, umělecká díla jím vlastněná apod.).

[18] Jak již bylo výše uvedeno, razance a bezprostřednost zajišťovacího příkazu a na něj navazujících a s ním v praxi správce daně spojených opatření exekučních vyžaduje, aby pokud možno po celou dobu vedení sporu před správními soudy o meritum, tedy především o existenci, právní důvod a rozsah zajištěné daňové povinnosti, měl daňový subjekt rozumnou naději na zachování své ekonomické existence. Jistě nelze vyloučit, že ani s pomocí předběžného opatření se to v části případů nepodaří zajistit, nicméně obecně by mělo jít spíše o výjimky.

[19] Uvedená zásada, tedy pokud možno zachovat existenci daňového subjektu po dobu řízení před správními soudy, má být důsledně uplatňována v případech, kdy je *prima facie* z povahy sporu o vlastní hmotněprávní daňovou povinnost patrné, že vskutku jde o skutečnosti tak či onak právně nebo skutkově sporné a v nějaké míře nejasné. Jinak řečeno, jde-li vskutku o spor o právo a s ním spojené skutkové okolnosti, má být daňovému subjektu pokud možno umožněno, aby spor vedl a dovedl do konce, ať již bude výsledek sporu jakýkoli.

[20] Jen zcela výjimečně je proto možno v průběhu řízení před správními soudy připustit ekonomickou likvidaci daňového subjektu tím, že správci daně bude umožněno v plné míře uplatnit právní nástroje umožňující exekuční realizaci veškerého majetku daňového subjektu. Bude tomu jen tehdy, pokud bude správce daně schopen popsat a důkazně doložit, že dotčený daňový subjekt ve skutečnosti postrádá ekonomickou substanci v tom smyslu, že pravým smyslem a účelem jeho existence je výlučně nebo převážně (tedy v míře zásadně převyšující jakékoli jiné účely) podvodné jednání, například v podobě podvodu na DPH, jak mu rozumí judikatura Soudního dvora EU. U daňových subjektů takovéto povahy by snaha o další zachování jejich ekonomické existence znamenala, že by jim po dobu soudního řízení bylo fakticky umožněno pokračovat v podvodném jednání. To je nepřijatelné. Na druhé straně však v situacích, kdy daňovému subjektu je správcem daně podvodné jednání, a tím spíše prostá účast na daňovém podvodu (ve smyslu „nevěděl, že se účastní na podvodném jednání, avšak vědět to mohl a měl“) predestirána, avšak z okolností věci patrných v průběhu jejího projednávání před správními soudy není očividné, že výlučným či převážným smyslem a účelem jeho existence je podvodné jednání, je třeba dát přednost zachování existence daňového subjektu po dobu řízení před správními soudy.

[21] Nejvyšší správní soud podotýká, že předběžné opatření z povahy věci není institutem statickým, nýbrž naopak dynamickým a elastickým v tom smyslu, že změní-li se rozhodné skutkové okolnosti, je na místě změnit i obsah předběžného opatření, případně je zcela zrušit (§ 38 odst. 4 věta první s. ř. s.)

[22] Aplikujeme-li výše uvedené obecné úvahy na věc žalobkyně, je zřejmé, že důvod vyhovění jejímu návrhu na předběžné opatření je dán.

[23] Meritem věci je spor o právní důvody, pro které by daňová povinnost v oblasti DPH měla stíhat právě žalobkyni. Stěžovatel tvrdí, že žalobkyně za daň odpovídá proto, že to byla právě ona, kdo organizoval přepravu zboží (pohonných hmot) z jiného členského státu EU do ČR. Stěžovatelka to popírá. Obě strany argumentují judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU a liší se v náhledech na její obsah a význam. Předmětem sporu tedy je právní otázka, a to nikoli otázka jednoduchá. Z tvrzení stěžovatele ani ze skutečností patrných ze správního či soudního spisu neplyne, že by žalobkyni byla predestirána účast na daňovém podvodu, a tím méně pak, že výlučným či převážným smyslem a účelem její existence je podvodné jednání. Je proto zjevné, že v dané věci platí, že je pokud možno třeba zachovat ekonomickou existenci žalobkyně, která je s ohledem na výši jí vyměřené daňové povinnosti ohrožena.

[24] Hrozba případného prodeje zastavených nemovitostí žalobkyně je pak *in concreto* natolik intenzivní zásah do jejích vlastnických práv, že je namístě zatímne upravit poměry mezi ní a správcem daně. Jedná se o majetkové hodnoty z povahy věci jen obtížně zašantročitelné (v podstatě je lze jen převést na třetí osoby, avšak nikoli fyzicky vzdálit dosahu správce daně), obtížně znehodnotitelné a mající nezřídka pro vlastníka význam nejen jako majetková

pokračování

hodnota, ale i pro své individuální vlastnosti a pro zasazení do majetkového komplexu, na němž je založeno vlastníkově podnikání či jiná činnost. Jinak řečeno, v případě náhrady škody (v penězích) za prodané zastavené nemovitosti nemusí být tato náhrada dostatečná právě s ohledem na speciální vlastnosti nemovitosti, což tvrdí i žalobkyně. Především však prodej nemovitostí může v daném případě vyvolat jakýsi dominový efekt v podobě faktického znemožnění další činnosti žalobkyně. Zároveň Nejvyšší správní soud přihlédl i k tomu, že správce daně zřídil zástavní právo k zastaveným nemovitostem žalobkyně rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, č. j. 3039913/15/3205-00540-8023, a v případě prodeje nemovitostí má tak zajištěno své pořadí. Správce daně, resp. stát proto nemůže být v daném ohledu dotčen jinak, než že bude muset vyčkat s případným prodejem zastavených nemovitostí v rámci daňové exekuce do skončení tohoto řízení o kasační stížnosti.

[25] Argumentace, že správce daně se fakticky v blízké době nechystá nemovitosti žalobkyně exekučně prodat, zajištění účelu soudního přezkumu ve správním soudnictví nedostačuje. Za takových okolností je míra nejistoty, již je žalobkyně vystavena, neúměrná; účelem předběžného opatření je mimo jiné nastolit stav relativní prozatímní jistoty obou účastníků soudního řízení po dobu, po kterou probíhá.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro vydání předběžného opatření. Proto zavázal správce daně tak, jak je uvedeno v prvním výroku tohoto usnesení. Účinky omezení založeného předběžným opatřením trvají, pokud zdejší soud předběžné opatření předtím sám nezruší či nezmění, do dne právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu ale dodává, že vydání předběžného opatření žádným způsobem nepředjímá, jak zdejší soud rozhodne ve věci samé.

[27] Jelikož s návrhem na nařízení předběžného opatření je spojena poplatková povinnost ve výši 1000 Kč (položka 5 sazebníku poplatků, který je přílohou k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), která vzniká rozhodnutím o návrhu na vydání předběžného opatření [§4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích], zdejší soud uložil žalobkyni v druhém výroku povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 2 odst. 6 zákona o soudních poplatcích). Poplatek je třeba zaplatit **na účet č. 3703-46127621/0710, variabilní symbol 1020310816.**

[28] O nákladech řízení o předběžném opatření rozhodne Nejvyšší správní soud v rámci rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 61 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

pokračování

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
Brno

sp. zn. 2 Afs 108/2016

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis .....

Místo pro nalepení kolkových známek: